

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1386/06
21.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Јованке Кажих, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БА, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1.бр.570/06 од 06.04.2006. године, у седници одржаној 21.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1.бр.570/06 од 06.04.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Деспотовцу П.1. бр.75/05 од 10.11.2005. године, ставом првим изреке, утврђено је да је радни однос заснован између тужиоца АА и туженог "ББ" на одређено време је постао радни однос на неодређено време, те се ништи решење туженог бр.06/1-15818 од 03.02.2005. године о отказу уговора о раду тужиоцу, што је тужени дужан да призна и трпи, као и да тужиоца врати на радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, а све у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка 20.250,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Окружног суда у Јагодини Гж.1.бр.570/06 од 06.04.2006. године преиначена је пресуда Општинског суда у Деспотовцу П.1. бр.75/05 од 10.11.2005. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев да суд утврди да је радни однос заснован између тужиоца АА и "ББ" на одређено време постао радни однос на неодређено време, те да се поништи решење туженог бр. 06/1-15818 од 03.02.2005. године о отказу уговора о раду тужиоцу, то је тужени дужан да призна и трпи, као и да тужиоца врати на радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, а преиначена је првостепена пресуда и у ставу другом изреке тако да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр.125/04) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач.9. ЗПП, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач.12. ЗПП, на коју је указано у ревизији, јер побијана пресуда садржи јасне и одређене разлоге о одлучним чињеницама који су у складу са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по уговорима о раду на одређено време и то у периоду од 12.02.2002. године до 30.11.2004. године, на радном месту ___ возача са бенефицираним радним стажом. Дана 02.12.2004. године између странака закључен је уговор о раду због привремено повећаног обима посла код туженог у трајању од 3 месеца, почев од 01.12.2004. године на радном месту помоћника копача. Решењем о отказу уговора о раду бр.06/1-15818 од 03.02.2005. године тужиоцу је отказан уговор о раду са констатацијом да му радни однос престаје 28.02.2005. године - задњи радни дан пријема на рад на одређено време са образложењем да је истекао рок за који је радни однос заснован, те да послодавац више нема потребе за обављањем послова због којих је заснован радни однос на одређено време са тужиоцем.

Налазећи да је тужилац код туженог непрекидно провео на раду од 12.02.2002. године до 28.02.2005. године и да је по истеку три године провео на раду више од 5 дана, првостепени суд је утврдио да је тужиочев радни однос на одређено време постао радни однос на неодређено време, па је усвојио тужбени захтев.

Окружни суд је, при преиначењу првостепене пресуде, закључио да је Општински суд неправилно применио одредбу члана 23. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01 и 73/01), те је стао на становиште да је тужбени захтев неоснован.

На утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 23. ст.1. и ст.2. Закона о раду прописано је да радни однос на одређено време може да се заснује за обављање одређених послова само за период који непрекидно или са прекидима траје најдуже три године, а радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос. Дакле, став 1. овог члана регулише заснивање радног односа, дајући право послодавцу, зависно од потребе за обављањем одређених послова, да се определи да ли ће са запосленим засновати радни однос на неодређено или одређено време, уз ограничење да радни однос на одређено време може да траје најдуже 3 године. Међутим, рок у коме се заснива радни однос на одређено време утврђује се уговором о раду (чл.16. и 19. Закона о раду), тако да радни однос престаје истеком рока за који је заснован (чл.97. тач.1.). Једино је став 4. члана 23. Закона о раду одредио правну ситуацију када радни однос на одређено време прераста у радни однос на неодређено време и тиме пружио правну сигурност запосленом, а то је уколико запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

У конкретном случају, спорним решењем туженог тужиоцу је отказан уговор о раду на одређено време М.бр.15818 од 02.12.2004. године услед протеча рока за који је заснован, стим да му радни однос престаје 28.02.2005. године – задњег радног дана пријема на рад на одређено време, а он после истека рока за који је заснован радни однос није наставио да ради најмање 5 радних дана, тако да нису испуњени услови предвиђени чланом 23. ст.4. Закона о раду.

Без утицаја су на другачију одлуку наводи у ревизији да је тужилац фактички провео непрекидно на раду код туженог од 12.02.2002. године до 28.02.2005. године и да је укупно радио 4 године, 8 месеци и 18 дана по уговорима на одређено време. Ово из разлога што, у овој правној ствари нису испуњени услови из члана 23. ст.4. Закона о раду да би радни однос тужиоца на одређено време могао да постане радни однос на неодређено време. За оцену испуњености услова за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, што је предмет спора, меродавна је околност да ли је запослени по истеку рока за који је заснован радни однос на одређено време наставио да ради код послодавца најмање 5 радних дана, а тужилац то није учинио када је истекао рок предвиђен уговором о раду М.бр.15818 од 02.12.2004. године. Притом, тужилац је потписујући претходне уговоре о раду знао да су били закључивани на одређено време, за обављање одређене врсте послова, тако да је ирелевантно указивање подносиоца ревизије да је тужилац, практично, увек радио све јамске послове по наређењима надзорника.

На основу члана 405. ст.1. ЗПП-а одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС